

Mesleki ve Teknik Eğitimde Karşılaşılan Sorunlar ve Çözüm Önerileri

Araştırma Makalesi

Mehmet Şah GÜLTEKİN

Siirt Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek
Yüksekokulu, Makine ve Metal Teknolojileri
Bölümü, Öğretim Görevlisi,
mehmetsahgultekin@siirt.edu.tr
ORCID : 0000-0002-1251-9219
DOI: 10.5281/zenodo.10041627

ÖZET

Mesleki ve teknik eğitim, bireyleri belirli mesleklerde veya teknik alanlarda yetiştirmeyi amaçlayan bir eğitim türüdür. Bu eğitim türü öğrencileri, arayanın katıldığı işlere, belirli ticarete veya mesleğe hazırlar. Mesleki eğitim, mekanikten el sanatlarına, tarımdan sağlık sektörüne kadar tüm meslek ve meslek dallarını kapsamaktadır. Ancak, bu tür eğitimde çeşitli sorunlar ve zorluklar da ortaya çıkabilir. Bu çalışma ise literatürdeki bulgulara dayalı olarak mesleki ve teknik eğitimde karşılaşılan sorun alanlarını ve güncel çözüm önerilerini gözden geçirmektedir. Önceki araştırmaların bulgularına göre atölye ve laboratuvarların eski olduğu ve eğitim programlarının teori ağırlıklı olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca lisansüstü öğrencilerin eğitim gördükleri alanda okul-sanayi iş birliği ve istihdamında sorunlar olduğu tespit edilmiştir. Bu doğrultuda müfredatların güncellenmesi, uygulama kapasitesinin artırılması, kalitenin yükseltilmesi, sektörel iş birliklerinin güçlendirilmesi, yeni meslek alanlarında eğitim seçeneklerinin sunulması ve mezunların mezun oldukları alanlarda çalışmaya teşvik edilmesi önerilmiştir. Ayrıca mesleki eğitim programlarının işverenlerin beceri talepleri doğrultusunda mesleki yeterliliklere göre revize edilmesi mesleki eğitim istihdam ilişkisini olumlu yönde etkileyeceği ifade edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Eğitim, Mesleki Eğitim, Teknik Eğitim.

GİRİŞ

Eğitim ve öğretim, öğrencilere belirli meslek dallarında başarılı bir şekilde çalışabilmeleri için gerekli bilgi ve becerileri kazandırmayı amaçlayan bir süreçtir (Özer ve Suna, 2019). Bu yönüyle eğitim, bireylere entelektüel gelişim, beceri edinme, mesleki gelişim ve çevre bilinci yoluyla kendini güçlendirme fırsatı sunar. Mesleki eğitim veya mesleki eğitim ve öğretim, aynı zamanda kariyer ve teknik eğitim olarak da adlandırılır, öğrencileri, öğrencinin katıldığı manuel veya uygulamalı faaliyetlere, mesleğe veya mesleğe dayalı işlere hazırlar. Öğrenci doğrudan belirli bir teknik veya teknoloji grubunda uzmanlık geliştirdiği için bazen teknik

eğitim olarak adlandırılır (Mala, 2019). Herhangi bir ulusun sürdürülebilirliği ve ekonomik büyümesi, mesleki eğitimdeki zorlukların üstesinden gelmek için umut verici bir şekilde yenilikçi pedagojik yaklaşımlarla uyumlu hale getirilmesi ile mümkündür. Son yıllarda bilim ve teknolojiye hızlı değişim ve gelişmeler mesleki eğitim kurumlarını, işgücü piyasalarını ve öğrencileri etkilemiştir. Böylece mesleki ve teknik eğitim, eğitimin bilimsel-teknolojik ve uygulamalı yönlerini birleştirir ve belirli bir mesleğin gerekliliklerine ve yeterliliklerine odaklan hale gelmiştir (Alkan, 1999). Nitekim gelişmekte olan ülkelerde mesleki eğitim ile kalkınma arasındaki ilişkinin doğrudan kurulduğu ve genç işsizliğin aşılmasında ve endüstriyel gelişmede mesleki eğitimin önemli bir yere sahip olduğu vurgulanmaktadır (Ziderman, 1997). Ancak ekonomiye ve kalkınmaya yaptığı katkıya rağmen mesleki ve teknik eğitimde çeşitli sorunlar ve zorluklar ortaya çıkabilir. Bu sorunlar, mesleki ve teknik eğitim alanında çeşitli bölgelerde ve ülkelerde farklı şekillerde görülebilir. Bu sorunlara çözüm getirebilmek için eğitim politikalarında, iş dünyası iş birliğinde, öğretmen yetiştirme programlarında ve kaynak tahsisi konusunda dikkatli adımlar atılması gerekebilir. Bu bağlamda bu çalışma mesleki eğitimin mevcut durumundaki sorunları incelemeyi, literatürdeki bulgulara dayalı olarak mesleki ve teknik eğitimde karşılaşılan sorun alanlarını ve güncel çözüm önerilerini gözden geçirmeyi amaçlamaktadır.

KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Mesleki ve Teknik Eğitim

Mesleki ve teknik eğitim, bireyleri belirli mesleklerde veya teknik alanlarda yetiştirmeyi amaçlayan bir eğitim türüdür. Bu tür eğitim, öğrencilere teorik bilgi yanı sıra pratik beceriler kazandırmayı hedefler ve genellikle öğrencilere belirli bir meslek dalında uzmanlaşma fırsatı sunar. Bu tür eğitimde öğrencilerin mesleki becerilerini iş başında eğitim yoluyla kazanmaları ve mezun olduktan sonra edindikleri becerileri iş piyasasında sergilemeleri beklenmektedir (Ntallima, 2014). Nitekim Çin ve Avusturya gibi Avrupa ülkelerinde görülen hızlı ekonomik gelişmenin altında yatan ana etkenlerden biri de nitelikli insan kaynağı olarak belirlenmiştir. Bu nedenle MEÖ, gençlere mesleki beceriler kazandırdığı ve onları istihdama hazırladığı için öncelik verilmesi gereken bir eğitim türüdür (Bagale, 2015).

Mesleki eğitim, bireylerin ücretli veya ücretsiz istihdama hazırlanması veya lisans veya ileri derece dışında bir kariyere ek hazırlık için doğrudan ilgili olan organize eğitim programları anlamına gelir. Bu eğitim sanayi, ticaret ve hizmet sektörlerinde istihdam edilecek nitelikli işgücü olarak bireyler yetiştirmeyi ve mesleklerini sürdüren yükseköğretim kurumlarına geçiş için gerekli temel eğitimi vermeyi amaçlar (Esmé, 2007). Bu tamımda teknik ve mesleki eğitimin, özellikle mevcut veya gelecekteki mesleği ile ilgili olarak bireyin genel yeterliliğini geliştirmeye yönelik eğitim sunmak üzere tasarlandığına dikkat çekilmiştir. Başka bir tanımlamada ise mesleki ve teknik eğitim temel bilimsel bilginin yanı sıra pratik ve uygulamalı becerilerin kazanılmasına yol açan eğitim yönü olarak tanımlanmıştır (Ojimba, 2013). Bu nedenle teknik eğitim, kişilerin farklı mesleklerde teknisyen olmaları için resmi eğitim olarak görülebilir.

Teknik becerilerin ve bu becerilere uygun tutumların öğretilmesine yönelik her türlü eğitim teknik eğitim olarak kabul edilebilir. Ulusal Eğitim Politikası, mesleki ve teknik eğitimi genel eğitime ek olarak teknolojilerin ve ilgili bilimlerin incelenmesini ve pratik becerilerin,

tutumların, anlayışların ve ilgili bilgilerin edinilmesini içeren eğitim sürecinin bu yönlerine atıfta bulunan kapsamlı bir terim olarak tanımlamıştır (Ulusal Eğitim Politikası, 1981). Ayrıca Uwaifo (2009), teknik eğitimin, bir ulusun teknolojik gelişimini başlatan, kolaylaştıran ve uygulayan teknik yönelimli personelin yetiştirilmesi olduğunu öne sürmüştür. Okoro (1993) kendi görüşüne göre mesleki eğitimi, birincil amacı insanları tanınan mesleklerde istihdama hazırlamak olan herhangi bir eğitim şekli olarak tanımlamış ve mesleki eğitimin, bireyleri tanınan herhangi bir meslekte ücretli bir işe girmeye hazırlamak için tasarlanmış eğitim olduğunu ifade etmiştir. Iheanacho (2006) mesleki eğitimi, bu alanlarda mesleki beceriler kazanmak amacıyla iş eğitimi, çiftçilik, defter tutma ve tuğla örme ile ilgilenen eğitimin bir yönü olarak tanımlamıştır. Bu tür eğitimler farklı seviyelerde sunulabilir. İlköğretim ve ortaöğretim düzeylerinde mesleki ve teknik okullar veya programlar aracılığıyla sunulabilirken, yükseköğretim düzeyinde teknik üniversiteler veya meslek yüksekokulları gibi kurumlar aracılığıyla da sağlanabilir.

Mesleki ve Teknik Eğitimin Önemi

Mesleki ve teknik eğitimin katkıları yaygındır. Bu eğitimin pratik doğası, onu içerik ve yaklaşım açısından benzersiz kılar ve bu nedenle özel dikkat ve dikkat gerektirir (Ojimba, 2013). Mesleki ve teknik eğitim, ülkelerin üretim ve pazarlardaki rekabet gücü açısından güçlü ve belirleyici bir role sahiptir (Özer ve Suna, 2019). Mesleki ve teknik eğitimin ülkeler için önemi sadece mevcut ekonomik durumlarını iyileştirmekle sınırlı değildir, aynı zamanda Mesleki ve teknik eğitim eğitimin sürdürülebilirliğinde de ön plana çıkmaktadır (Odo vd., 2017). Bu bağlamda, ülkelerin rekabet edebilirliği, büyük ölçüde, piyasa taleplerine yanıt olarak Mesleki Eğitim ve Öğretim konusunda eğitilmiş vasıflı insan kaynağına bağlıdır. Mesleki becerilerle donatılmış bireylerin yetiştirilmesi, ekonomik çeşitlenmeyi ve sektörel rekabeti desteklemektedir (Jagannathan ve Geronimo, 2013). Gelişmekte olan ülkelerde mesleki eğitim ile kalkınma arasındaki bağın doğrudan kurulduğu ve mesleki eğitimin genç işsizliğin aşılmasında ve endüstriyel gelişimde önemli rol oynadığı belirtilmektedir (Ziderman, 1997).

Nitelikli bir mesleki ve teknik eğitim sisteminin önemi ekonomik ve sosyal faydalar olarak iki başlık altında değerlendirilmektedir. Mesleki ve teknik eğitim, 21. yüzyıl becerileri dikkate alınarak nitelikli bir şekilde organize edilirse, ekonomik büyüme, işgücü piyasasının taleplerinin karşılanması, firma performansının artması, çalışanların üretkenliği, istihdam olanakları beklenmektedir. Nitelikli mesleki ve teknik eğitim sistemlerinin sosyal faydaları, nispeten düşük suç oranı, sosyal uyum, dezavantajlı grupların katılımı ve toplumun bütünleşmesi olarak tanımlanabilir. Ayrıca ülkelerin sosyoekonomik gelişmelerinde önemli bir role sahiptir. Kısaca nitelikli bir mesleki eğitim ve öğretim sistemi bireylere, ailelerine ve topluma fayda sağlama potansiyeline sahiptir (Özer ve Suna, 2019). Katz'a (2009) göre sosyo-ekonomik ve politik istikrar teknik ve mesleki eğitimden kaynaklanmaktadır. Görüldüğü gibi mesleki ve teknik eğitim, geleneksel üniversite eğitiminden farklı olarak daha spesifik becerilere odaklanır. Öğrencilere pratik deneyimler kazandırırken, iş dünyası için gerekli olan nitelikli işgücünün yetiştirilmesine katkı sağlar. Bu tür eğitim programları, öğrencilere mezuniyet sonrası daha hızlı bir şekilde iş gücüne katılma imkânı sunabilir.

Mesleki ve Teknik Eğitimde Karşılaşılan Sorunlar ve Çözüm Önerileri

Mesleki ve teknik eğitim programları, genellikle öğrencilerin ilgi ve yetenekleri

doğrultusunda farklı seçenekler sunar. Bu programlar, inşaat, makineler, elektrik, elektronik, otomotiv, sağlık, turizm, moda tasarımı, aşçılık gibi çeşitli alanları kapsayabilir. Öğrencilere bu alanlarda teorik derslerin yanı sıra laboratuvar çalışmaları, staj imkânları ve gerçek dünya uygulamaları da sunulabilir. Bu tür eğitimde çeşitli sorunlar ve zorluklar da ortaya çıkabilir. Mala'ya (2019) göre özellikle, mesleki eğitimin akademik ve profesyonel eğitimden "zor" olarak ayrılması, en açık şekilde okuldan itibaren kurumsal ve müfredatın tamamen ayrılmasında kendini gösteren, mesleki eğitim kurumlarının çoğunlukla kayıtsız kalitesi gibi bir rol oynamıştır. Bunun için mesleki eğitim, öğrenciler için aralarından seçim yapabilecekleri çekici bir seçenek haline gelmelidir. Bu, işgücüne katılan ve hâlihazırda iş gücünde bulunan milyonlarca insanın refahı için çok önemlidir. Bu durum aynı zamanda ülke ekonomisi için de aynı derecede önemlidir.

Türk Yükseköğretiminde önemli bir rol oynayan meslek yüksekokulları sayıca artmakta ve buna bağlı olarak ortaya çıkan sorunlar çözülmeyi beklemektedir. Küçük ve orta ölçekli işletmelere ara eleman sağlayan meslek yüksekokullarının çeşitli sorunlarının yanı sıra verdikleri eğitim de tartışılmaktadır. Bu kapsamda gerçekleştirilen bir çalışmada, meslek yüksekokulu teknik programlarında eğitim gören öğrencilerinin uygulamaya dayalı mesleki öğrenme sınıflarına bakış açıları ve öğrencilerin beklentilerine ilişkin görüşleri incelenmiştir. Araştırmanın sonunda öğrencilerin mesleki uygulama derslerinin gerekliliğine büyük oranda inandıkları görülmüştür. Bu sonuç uygulama derslerinin öneminin ve gerekliliğinin öğrenciler açısından bilindiğini göstermektedir. Öte yandan öğrencilerin grup çalışması yapma ve iş disiplini elde etme gibi farklı özellikler kazanabilecekleri derslerin müfredatta yer almasını istedikleri, ayrıca zaman yönetimi becerisi elde etme ve ortak hakkı kullanma gibi yetenekleri dolaylı olarak kazanabilecekleri derslere ihtiyaç duydukları görülmüştür. Bu bağlamda uygulamaya dayalı mesleki öğrenme derslerinin haftalık saatlerinin artırılması gerektiği çalışma sonucunda vurgulanmıştır. Bu derslerde yapılacak uygulamaların deneyim kazandıracığı düşüncesinin özellikle işe başladıklarında hemen hemen tüm öğrenciler tarafından vurgulanması dikkat çekicidir.

Güngör'ün (2020) çalışmasında mesleki beceri eğitimi ve bu sorunlara ilişkin öneriler incelenmiştir. Araştırmada mesleki ve teknik eğitim alanlarda görev yapan öğretmenlerin görüşlerine göre, mesleki ve teknik eğitime ilişkin kategoriler kapsamında altı temel problem ve dört temel öneri geliştirilmiştir. Buna göre bilgi toplumundaki hızlı teknolojik gelişmeler, mesleki becerilerin sürekli değişmesine neden olmaktadır. Öğretmenlerin görüşlerine göre endüstrinin talep ettiği mesleki beceriler teknolojiye uyumlu olma, öğrenmeye açık olma, yaratıcılık, girişimcilik ve iletişim becerileridir. Bu beceriler bilgi-üretim-istihdam ilişkisini kuran esnek beceriler olarak değerlendirilebilir. Bu nedenle işgücü piyasalarının esnek yapısına uygun olarak esnek vasıflı bireyler talep edilmektedir. Küreselleşmeyle birlikte artan rekabet koşulları, işgücü piyasalarında beceri ve kalite beklentisini de artırmaktadır. Mesleki eğitim kurumlarının da bu beklentilere uyum sağlamak zorlandıkları ve özellikle okul altyapısı ve eğitim programlarındaki dönüşümde başarılı olamadıkları belirtilmektedir (Yavuz, 2018). Diğer bir ifadeyle mesleki eğitimin işgücü piyasalarının koşullarına ve ihtiyaçlarına uygun olmadığı, mezunların iş bulamadıkları ve mevcut işgücünün rekabet edebilirlik özelliğinin zayıf olduğu belirtilmektedir (Atik, 2018).

Önceki araştırmalarda mesleki beceri eğitiminde kullanılacak materyallerin eksik olduğu,

atölyelerin teknolojik olarak yetersiz olduğu, makine-bilgisayar donanım ve yazılımlarının güncelliğini yitirdiği vurgulanmıştır. Öte yandan, endüstrinin ihtiyaçları doğrultusunda mesleki beceri eğitiminin verilmesi için müfredatta teori ağırlığının azaltılması ve uygulamalı ders saatlerinin artırılması önerilmiştir. Benzer şekilde teknolojik eksiklikler ile araç-gereç eksikliğinin mesleki eğitimde önemli bir sorun olduğu, modüler eğitim programlarının içeriğinin uygun olmadığı, eğitim programı açısından teorik ders saatlerinin fazla olduğu ve uygulamaların yetersiz olduğu belirtilmektedir (Ucar ve Özerbaş, 2013; Şener, 2018). Mesleki becerilerin gelişiminin sürdürülebilir olması için öğretmen niteliğinin artırılması, mesleki becerilerin işgücü piyasasının ihtiyaçlarına uygun hale gelmesi için donanım ve altyapı imkanlarının sağlanması gerekmektedir (Khan, Hasan ve Rabbani, 2017).

Mesleki ve teknik eğitim, ekonomik büyüme ve kalkınmaya yardımcı olan, istihdam için gerekli beceri, bilgi ve yetkinlikleri kazandıran önemli bir güçtür. Bu becerilerin okul-sanayi iş birliği ve iş başında öğrenme yoluyla edinilmesi daha kolaydır. Dolayısıyla mesleki becerilerin kazanılmasında okul-sanayi iş birliği çok önemlidir (Nathaniel vd., 2019). Olkun ve Şimşek (1999), sanayi ve eğitim arasındaki ilişkinin belirlenmesi için öğrencilerin yetenek ve ilgilerinin, program içeriğinin, öğretim materyallerinin ve öğretmen yetiştirme ve istihdam koşullarının değerlendirilmesi gerektiğini belirtmektedir. Sektörde yeni teknolojilerin varlığı ve işgücü piyasasındaki esnek beceri ihtiyacı iş hayatının doğasını da değiştirmiştir. Bu çerçevede mesleki ve teknik eğitim veren okul özerkliğinin güçlendirilmesi, program geliştirmede okul yöneticisi-işveren ilişkilerinin geliştirilmesi, işbaşı eğitim sürelerinin artırılması, kariyer planlama ve mesleki rehberlik hizmetlerinin geliştirilmesi önerilmektedir (Ziderman, 1997). Bu sonuçlardan hareketle mesleki ve teknik eğitimde karşılaşılan sorun alanlarını aşağıdaki gibi sıralamak mümkündür:

Güncel Teknoloji ve İçerik Eksikliği: Teknoloji hızla ilerlediğinden, mesleklerdeki gereksinimler de sürekli değişiyor. Eğitim içerikleri ve müfredatlar bu hızlı değişime ayak uyduramayabilir, böylece mezunlar güncel becerilere sahip olmayabilir.

Donanım ve Malzeme Eksikliği: Mesleki eğitim genellikle pratik becerilerin kazanılmasını içerir. Ancak, okulların veya eğitim merkezlerinin yeterli donanım, araç ve gereçlere sahip olmaması, öğrencilerin gerçek dünya deneyimi kazanmasını zorlaştırabilir.

Niteliğe Uygun Öğretmen Eksikliği: Mesleki eğitimi veren öğretmenlerin hem teorik hem de pratik bilgi ve becerilere sahip olmaları gerekmektedir. Nitelikli öğretmenlerin eksikliği, kaliteli eğitimin verilmesini zorlaştırabilir.

Sosyal İtibar Sorunları: Bazı toplumlarda, mesleki eğitim üniversite eğitimi kadar saygın görülmemeyebilir. Bu da öğrencileri mesleki eğitimi tercih etmekten alıkoyabilir.

İş Dünyasıyla İş Birliği Eksikliği: Mesleki eğitimde iş dünyasıyla sıkı işbirliği olmazsa, mezunların iş gücüne katılması ve gereksinim duyulan becerilere sahip olması zorlaşabilir.

Kapsayıcılık ve Eşit Erişim Sorunları: Mesleki eğitim, toplumsal cinsiyet, etnik köken, ekonomik durum gibi faktörlere bağlı olarak eşit olmayan erişime sahip olabilir. Kapsayıcı olmayan bir yaklaşım, toplumsal eşitsizlikleri derinleştirebilir.

Kariyer Danışmanlığı Eksikliği: Öğrencilere meslek seçimi, iş bulma süreçleri ve kariyer planlaması konusunda yeterli rehberlik sunulmaması, mezunların uygun iş fırsatlarına ulaşmasını zorlaştırabilir.

Güncel Taleplere Uyumsuz Müfredatlar: Eğitim müfredatları, iş dünyasının talepleri ve

beklentileriyle uyumlu olmalıdır. Aksi takdirde, mezunlar iş gücü piyasasına uygun becerilere sahip olmayabilir.

Finansman ve Kaynak Sorunları: Mesleki eğitim kurumlarının yeterli finansmana ve kaynağa sahip olmaması, eğitim kalitesini düşürebilir.

Sürekli Gelişim Eksikliği: Mesleklerdeki teknolojik ve iş yapış yöntemi değişiklikleri, mezunların sürekli olarak güncel kalmalarını gerektirir. Eğitim kurumlarının sürekli gelişim sağlama konusundaki eksikliği, mezunların rekabetçi kalmasını engelleyebilir.

SONUÇ

Mesleki ve teknik eğitim, öğrencilere belirli meslek dallarında uzmanlaşma fırsatı sunan, pratik becerilerin kazandırıldığı ve iş dünyasının ihtiyaçlarına uygun nitelikli işgücünün yetiştirildiği bir eğitim türüdür. Mesleki Eğitim ve Öğretim, okul tabanlı ve iş tabanlı öğrenme yoluyla çok çeşitli mesleki alanlarda beceri gelişimini sağlamaktadır. Bu çalışmada literatürdeki bulgulara dayalı olarak mesleki ve teknik eğitimde karşılaşılan sorun alanlarını ve güncel çözüm önerileri gözden geçirilmektedir. Önceki araştırmalar bulgularına göre atölye ve laboratuvarların eski olduğu ve eğitim programlarının teori ağırlıklı olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca lisansüstü öğrencilerin eğitim gördükleri alanda okul-sanayi iş birliği ve istihdamında sorunlar olduğu tespit edilmiştir. Bu doğrultuda müfredatların güncellenmesi, uygulama kapasitesinin artırılması, kalitenin yükseltilmesi, sektörel iş birliklerinin güçlendirilmesi, yeni meslek alanlarında eğitim seçeneklerinin sunulması ve mezunların mezun oldukları alanlarda çalışmaya teşvik edilmesi önerilmektedir. Ayrıca işyerinde beceri eğitimi sırasında kontrollerin artırılması, öğrencilerin ucuz iş gücü olarak değerlendirilmemesi, ailelerin staj süreci hakkında bilgilendirilmesi ve öğrencinin staj sonrasında aynı işyerinde çalışacağına dair güvenin oluşturulması gerekmektedir. Bunun yanında mesleki eğitim programlarının işverenlerin beceri talepleri doğrultusunda mesleki yeterliliklere göre revize edilmesi mesleki eğitim istihdam ilişkisini olumlu yönde etkileyecektir.

KAYNAKÇA

- Alkan, C. (1999). *Vocational and Technical Education Dimension of Turkish National Education System*, (Ed. Fatma Gok), 223-236, Turkey Economic and Social History Foundation Publications, İstanbul.
- Atik, İ. (2018). Science technology engineering and mathematics (STEM) education in effective vocational education for skilled labor. *Journal of Higher Education and Science*, 8(2), 254-263.
- Bagale, S. (2015). Technical education and vocational training for sustainable development. *Journal of Training and Development*, 1, 15-20.
- Güngör, G. (2020). Problems and Solution Suggestions Encountered in Vocational Skill Training in Vocational High Schools: Teachers' Views. *Online Submission*, 7(4), 233-253.
- Iheanacho, E. N. O. (2006). Technical and business education for socioeconomic and political stability in Nigeria. *International journal of research in education*, 3(1), 164-168.
- Jagannathan, S., & Geronimo, D. (2013). *Skills for competitiveness, jobs, and employability in developing Asia-Pacific*. Manila: Asian Development Bank.
- Katz, R. L. (2009). *Skills of an effective administrator*. Harvard Business Review Press.
- Khan, M. S. H., Hasan, M., & Rabbani, K. M. G. (2017). Current trends and issues in TVET of

- Bangladesh. In *Technical Education and Vocational Training in Developing Nations* (pp. 128-150). IGI Global.
- Mala, K. (2019). Problems of vocational education and sustainability through National Education Policy 2019. *Ilkogretim Online*, 18(4), 2244-2250.
- Nathaniel, M., Lawson, E. F., & Obed, O. O. (2019). Strategies for enhancing vocational skills acquisition by students in Ignatius Ajuru University of Education, Rivers State. *International Journal of Innovative Social & Science Education Research*, 7(4), 31-39.
- Ntallima, T.M. (2014). *The contribution of vocational education to youth employment: A case study of VETA and non VETA graduates in Morogoro region.* (Unpublished MA Thesis). Sokoine University of agriculture. Morogoro, Tanzania.
- Odo J.U., Okafor W.C., Odo A.L., Ejikeugwu L.N., & Ugwuoke C.N. (2017). Technical education – The key to sustainable technological development. *Universal Journal of Educational Research* 5(11): 1878-1884.
- Ojimba, D. P. (2013). Technical and vocational education: Imperatives for socio-economic and political stability in Nigeria. *European Scientific Journal*, 9(19).
- Okoro, O. M (1993). *Principles and Methods of Vocational and Technical Education*, Nsukka: University Trust Publisher.
- Olkun, S. & Simsek, H. (1999). *An Assessment of School-to-Work Transition in a Vocational and Technical High School in Ankara, Turkey*, American Educational Research Association (AERA), Montreal, Canada.
- Özer, M., & Suna, H. E. (2019). Future of vocational and technical education in Turkey: Solid steps taken after Education Vision 2023. *Eğitim ve İnsani Bilimler Dergisi: Teori ve Uygulama*, 10(20), 166-192.
- Sener, G. (2018). A current overview of education problems in Turkey. *Journal of National Education*, 47(218), 187-200.
- Uçar, C., & Özerbaş, M. A. (2013). The position of vocational education and training in the world and in Turkey. *Journal of Research in Education and Teaching*, 2(2), 242-253.
- Ulusal Eğitim Politikası (1981). National Policy on Education. Federal Ministry of Education, Lagos, Nigeria.
- Uwaifo, V. O. (2009). Technical Education and its challenges in Nigeria in the 21st Century. *International NGO Journal* 5 (2) 40 – 44.
- Yavuz, H. V. (2018). *Problems Encountered in Vocational Training and A Field Study on the Suggestions for Solutions*. X. IBANESS Congress Series – Ohrid / Macedonia. October 27-28, 2018.
- Ziderman, A. (1997). National Programmes in Technical and Vocational Education: economic and education relationships1. *Journal of vocational education and training*, 49(3), 351-366.

Problems Faced in Vocational and Technical Education and Suggestions for Solutions

Research Article

Mehmet Şah GÜLTEKİN

Siirt University Technical Sciences Vocational
School, Machinery and Metal Technologies
Department Lecturer,
mehmetsahgultekin@siirt.edu.tr
ORCID: 0000-0002-1251-9219
DOI: 10.5281/zenodo.10041627

ABSTRACT

Vocational and technical education is a type of education that aims to train individuals in certain professions or technical fields. This type of education prepares students for the jobs the seeker is involved in, for the particular trade, occupation or occupation. Vocational education covers all professions and occupations from mechanics to handicrafts, from agriculture to health sector. However, various problems and difficulties can also arise in this type of training. This study, on the other hand, reviews the problem areas and current solution proposals in vocational and technical education based on the findings in the literature. According to the findings of previous studies, it has been determined that the workshops and laboratories are old and the training programs are theory-oriented. In addition, it has been determined that there are problems in school-industry cooperation and employment in the field where graduate students study. In this direction, it is recommended to update the curricula, increase the implementation capacity, increase the quality, strengthen the sectoral collaborations, offer training options in new vocational fields and encourage graduates to work in the fields they graduated from. In addition, it has been stated that revising vocational education programs according to vocational qualifications in line with employers' skill demands will positively affect the vocational education-employment relationship.

Keywords: Education, Vocational Education, Technical Education.